

Sızıntılar

Dostum ve benim zihnimden çıkan sızıntılar

- Modern Sızıntılar
- Ekmeğin buğusundaki alın terinin içinde yazanlar
- Kıymet yaşam üstü bir şeydir
- Yüksel!

Modern Sızıntılar

“**Modern sızıntılar**” dedim, “ne bu abi” sorusuna karşılık. Adeta şehrin damarları olan caddedeki arabaları göstererek sordu bana bunu. intihar etmeyi planladığım, oldukça yüksek bir köprünün üzerindeydik. Zorlanarak sardığımız sigaranın verdiği yetki ve bıraktığı etkiye dayanarak yavaş ama aheste adımlarla gelmiştik.Arkasında duramayacağımız afilli cümleler kurmayı çok seviyorduk. sigara içtikten sonra su içmeyeide.Gözlerimi kapattığımda kabile hâyatı süren bir amazon kıızıydım. Modern sızıntılardan kurtulduğumu düşündükçe, toprak ana büyük memeleriyle beni emziriyordu. Ben hiç bir zaman inanmadım memelerin seksi bir şey olduklarına. Olsa olsa eksiklik psikolojisi.Hiç yaşamamış olmak belkide buydu. Tanrının kaderini yazarken yazdığı klavyesi bir tuşa basılı kalmışta ömrüm boyunca onu okumuşum gibi.Eğer hiç yaşamamış olmayı diliyorsan var olmuşundur. Bunun gibi paradokslar bu gece bu köprüde olmamızı sağladı.Sivrisinek köprünün ayağında dökülmüş biraların üzerindeyken bir ağıt yaktı. Çocukları benzinlikteki yezitler tarafından kapana kısırılıp öldürülmüştü. Üstelik tek sebi insan denilen aşşağılık hayvanların rahatlığıydı.Doğada avın avcısına tuzak kurduğu belkide ilk kez görünüyordu. Gayet açıktı aslında doğa ananın üvey evlatları olduğumuz ve bizi hiç emzirmedeği. Tam şu anda, bir kurbağa durup asker selamı verdi sineğe.Şehit olan oğlu hatrına. Zaten her şeyi daha zor yapıyordu mevsimine uymayan yağmurlar. Yağmurun romantik bir şey olmadığını damı akıtan bir evde oturduğuma anladım.Mutlu aileler birbirine benzer gülünce, damları akıtmasına rağmen.Bundan ötesi cinayet zaten diyip kendimce sıırttım. Cinnet bir sığınaktı belki cennetten bize arta kalan ve bir yağmurdun cinler, cennetin damından akan. Eğer son anda secdeye kapanan firavunla

komşu olacaksam, dol yada dökül! Hangi sırattan yapıldığını bilmediğim köprüdeyim.

Dökülki bir anlamı olsun;

Yarım asırlık ömrünün.

Dökülki akmasın dam

Dökülki akmasın kan

Ben çeyrek asırdır kördüm

Dökülki çözülsün bu kördüğüm

Dökülki salt kalabilisin can

Dökülki patlasın bu tufan

Dedesi ibrahim olana mirastır peygamberlik
Ve tanrı, Taş Kağıt Makas dercesine bilinmedik
Aynı kaynaktan gelen üç yol bırakmışken bizlere
Elbette imkansızdır tanrının zar atma ihtimali

bir istikbalki göklerde olan
ve bir intihar ki köprüden düşmeye bakan.
her olasılık bir ihtimal olan
bir son ki köprüden düşenlere bakan

Çağın ve tabiatın ortak, yanlış sorusu şuydu;
Postacılara posta hiç gelmezmiydi
ne zaman düşeceğimizi kimse görmezdi, bilmezdi.
Hayat dedi kulağına tabiat ana, hayat.

Ve diğeride kader diye fısıldadı kulağına
biliyorsun her zaman cevap geldi dualarına
başladığın yere dön ve gir toprağın altına
eteklerimin altına en dik kamburlarıma!

arkadaşımın gözlerinden yansıyan arabaları izlediğimde farkettim bir terslik olduğunu. Her şey olması gerektiği gibiydi. Ama herkes olması gerektiği gibi değildi. Sinirlendim, kimse üstüne düşeni yapmıyordu. yapmadığı gibi başkasından hareket bekliyordu. bağırmaya başladım, üzüldüm ve haykırarak “ne bu abi” dedim.

Ekmeğin buğusundaki alın terinin içinde yazanlar

her gördüğüm mucizede dejavu oluyorum. cennetin kapılarının açık olması beni günaha sevk ediyor. Nefsime bir lütuf mu yoksa doğuştan verilmiş bir hak mı? kan ile duvarın karşısında yazıyordu. silahını helada düşürmüş bir eşkiyanın sevdiği avradı yar etmemeleri üzre çıktığı yolda atının öldüğü bir şamanın türbesidir burası. Şaman escobar, hayatını himaliya dağlarında bir yazılımcı olarak geçirdi.En iyi meditasyonunu viskisinin içine attığı tableron çikolatasını yudumlarken yaşadı.ORGAZMın hangi organdan geldiğini anlayamamıştı. En büyük savaşı daima dünyaya olmuştu. Ona göre gemiler aşşağılıktaydılar. İnsanoğluna yakışmazdı elbet aşağıda olmak. Ve tur dağından hira mağrasını bir rahim gibi içerisinde saklayan o dağdan ibret almamışlardı. Bu savaşları verirken daima yanına kadim dostu doktor poyraz termodinamikti. Kumarbazlardı ayrıca. en büyük sermayesini, zamanı kaybetmişti bu uğurda.

Ve hep kendisine şaşırmıştı. Bir akdenizli olarak modern çağ içerisinde rus kızlarına değil rus ruletine duyduğu alâka idi bu şaşıрманın kaynağı. Çarpınsınız dakikası olmamıştı bu şamanın. Uçuk kaçık bir herif değillerdi.

Her 33 yılda bir bu metruk türbede cinayet olurdu.

Yağmurlu bir günün ardı sıra gelen hevesmişçesine gençliğini yaşardı. Ağlardıda, sıkça ağlardı. Kulakları çınlardı çok, tanrıya her serzenişin karşılıksız kalmasının sonucunda her şeyin hayra vardığı üzerine yazdığı kitabı bitirdiğinde o bekleyişi tam olarak kavradı. Bu kitabı yıllar sonra twitterda din kitabı olarak dağıttılar, İspirtizm yazardı kapağında. Doktor poyraz, tanrının zar attığına inanırdı şakaklarının arasında. Kendiside bilirdi gerçeği, bir kumarbazın tanrısı ancak zar atabilirdi, kendi dünyasında.

Kıymet yaşam üstü bir şeydir

Ancak kaybedince anlar insan, rutinin hoşluğunu. Veya o ayakkabının ne kadar rahat olduğunu. Bunun gibi kurallar var yaşamın içinde. Mesela en çok istediğin şeye ulaştığında yeni bir şeyi en çok istersin. Fakat, kaybedince anlaşılan kıymet yaşam üstüdür. Bu yüzden diğer kurallarla bir tutulmamalıdır. Çünkü yaşamın kıymetini ölünce anlayacağız ancak, ölünce olabilecek tek beşeri şey budur her halde. Her düşen yağmur teker teker anlattı kıymetini yaşamın, anlamadım. Önce ölmem gerekiyor. Yinede şükretmek lazım.

Yüksel!

Yüksel, yalnız bir dünyada çok kalabalık olan içini cebine tıktırdı. Gözlerini yıldızlara dikti, son dumanını üfleyip metroya koşarcasına bindi. Her şeye kadir olanın kadrini yeterince bilmeyişi üzerine içinde oluşan hüznü her ne kadar metro ahalisine kusmak istese dahi cebine tıktırdığı kalabalıklar boğazını tıkiyordu. Belki bu yüzden sigarayı fazla içiyordu, boğazındaki tıkanıklığı katranla deşmek istiyordu. Kulağına metrodan bir ses duyuldu; “Boşananlar yalnızca boşalamadıkları için değil yataklarında rahat edemedikleri için de boşanırlar. İşte Biz sokaklardan dağılan bazaları topluyoruz arkadaşlar..” Gözlerini sesin geldiğı yöne döndürdü. Atmışlarına yaklaştı bir yatak ustası karşısındaydı. Usta gözlerini cepleri dolu adama onu yakalamış gibi dikti. Sert bakıyordu. “Aslında ağaçlara yeterince estetik şekil veremediğim için marangoz olamayıp bir yatak ustası oldum” diye vaazına devam etti. Elindeki çekici bir tahtaya yavaşça bıraktı. Metro ahalisi, adamın anlatacaklarını merak edencesine birazda utanırcasına bakıyordu.

Birden cepleri dolu Yüksel ve yatak ustası için her şey karardı ve ardından apaçık bir aydınlığa kavuştu. Yüksel bu olanın sadece ikisi için olduğunu, ahalinin bu olanları farkında olmadığını farkındaydı. Yatak ustası büyük bir ciddiyetle genç yaşında başladığı sorgulamalar sonucu terk edişlere peyda oldu. “Şimdi daha iyi anlayacaksın genç adam eve dönmenin evi terk etmekten zor olduğunu” dedi yatak ustası. Yaşından dolayı buruşmuş suratını gererek “Yatakta on numarayımdır bu arada” dedi.

Yüksel olanlara anlam veremiyordu fakat hayatında ilk kez bir anlam arayışında değildi. İlk kez olanları görebiliyordu. Yatak ustası buruşmuş yüzünü bir anda çok ciddi bir hâle getirdi Ve ekledi; “Cepleri dolu çocuk, sana bir seçim hakkı sunuyorum. Ya iyi bir yatakta yatacaksın yada iyi bir yatak ustası olacaksın. Yani, mealen, ya iyi boşalacaksın yada iyi boşanacaksın.”

Yüksel anlam arayışına dahil ettiğı için yaşlıyı sertçe reddetti ve ekledi: “Terk etmeyi terk ederek, içime ve cebime gark olan kalabalıkları terk edip kadrimi bilmeye gidiyorum. Sen bu yolculuğı yapmaktan acizmişsin”

Yatak ustası arkasına yaslanıp güzel bir kahkaha patlattı. Ardından “Ben de öyle söylemişim” dedi.